

[Arne Melchior]

også sjovt at konkurrere. Derfor er jeg helt ubekymret, når der tordnes fra visse sider – jeg synes selv, som hr. Robert Pedersen har påpeget, lidt under falsk flag – at det vil man ikke være med til, det vil man ikke prioritere, for det kommer man ikke uden om, det prioriterer sig selv.

I den ånd talte også hr. Robert Pedersen, som det er en fornøjelse at se fuldt restitueret her på talerstolen, hver gang han er heroppe, men jeg må dog anholde en mærkelig modsigelse i hr. Robert Pedersens indlæg. Han startede med at sige, at idrætten selv skal afgøre, i hvilken grad dens udøvere skal satse på elite, på konkurrence, på motion, på bredde eller hvad som helst; det er idrættens egen sag. Dét er vi helt enige. Derfor blev jeg lidt forbløffet senere, da hr. Robert Pedersen sagde, at idrætsudøverne og deres ledere skal blive ved med at banke på her i folketinget og presse hr. Robert Pedersen og alle andre. For hvad? For at folketinget skal villé noget med idrætten? Jeg vil godt bede hr. Robert Pedersen overveje – måske medens ministeren svarer – om han virkelig kan stå ved det.

Hvad skal vi ville med idrætten andet end at give den gode og frie kår at udfolde sig selv i? Idrætten skal ikke rette sig efter, hvad nogen af os synes er bedst for idrætsfolk, for idrætsfolk er en stor del af den danske befolkning, og de mener gud ske lov ti tusinde forskellige ting. Vi skal ikke gøre andet end at være med til – på samme måde som amter og kommuner skal – at give rimelige rammer at fungere under. De skal have frihed, som hr. Robert Pedersen selv sagde det i indledningen af sin tale, til selv at beslutte, hvad de vil, og den ene idrætsudøver behøver ikke at ville det samme som den anden. Det skal være total frihed ligesom inden for kunstens område. Det må være det eneste, folketinget, om jeg så må sige, skal blande sig i, at der er frihed til at melde sig ind i det forbund, hvor man ønsker at øve sin idræt for at opnå det ene eller det andet eller det tredje. Vi skal ikke have nogen formålsparagraf, og vi skal ikke ville noget på idrætsudøvernes vegne andet end at give dem frihed og så gode vilkår, som partiprogrammerne, inklusive socialdemokratiets, nu engang tillader.

Der har i denne debat været rejst forskellige spørgsmål, som er vendt mod uddannelsessiden, og som det derfor må være rimeligt at jeg forsøger at svare på.

Et af de spørgsmål, der blev rejst, drejede sig om kompetencegivende uddannelser inden for idrætsområdet. I den forbindelse vil jeg gerne oplyse, at der under undervisningsministeriet sidder en arbejdsgruppe, som arbejder med spørgsmålet om læreruddannelser i idræt. Jeg kan oplyse, at arbejdsgruppen er meget tæt ved at være færdig. Den vil formentlig fremlægge sin rapport her i maj måned 1982, en rapport, det så er naturligt at sende ud til relevante grupper og institutioner. Jeg tror, det er meget vigtigt, inden man tager stilling, at høre reaktionerne ude iblandt de kredse, der i givet fald skal bruge disse uddannelser.

Al den stund jeg ikke har set indholdet af rapporten, er det for tidligt at tilkendegive en holdning til indholdet. Men jeg vil da gerne tilkendegive her i dag, at også jeg finder, at vi har problemer omkring vores idrætsuddannelser. Jeg finder, det er vigtigt, at vi får tilpasninger af vores eksisterende uddannelser, således at de også kan dække nye behov, der er opstået gennem årene.

Jeg tror bl.a., det er meget vigtigt, at vi differentierer vores uddannelsesstilbud i forhold til det, vi kender i dag. Her tænker jeg ikke mindst på bifagsuddannelsen, som den finder sted i København ved universitetet og ved højskolen for legemsøvelser, og som den finder sted i Odense. Men det må også være relevant i den forbindelse at inddrage de tilbud, der er i forbindelse med folkeskolelærernes efter- og videreuddannelse.

Et andet spørgsmål, der er blevet rejst her, drejede sig om den ansøgning, der har været givet afslag på – en ansøgning fra Gentoftestudenterkursus om forsøg i idræt. Både dette afslag og et afslag om yderligere forlængelse af forsøg ved Vestre Borgerdyd har for et halvt års tid siden vakt en del diskussion. Derfor vil jeg meget gerne i dag slå fast, at disse afslag på ingen måde er ensbetydende med, at der ikke fremover kan godkendes gymnasieforsøg med idræt. Det, der må kræves i denne forbindelse, er, at disse forsøg opfylder kriterierne, herunder vel ikke mindst – det være sagt også i relation til en eventuel fortsættelse af Vestre Borgerdydforsøget – at der fortsat er en nyhedsværdi i det.

Undervisningsministeren (Dorte Benedsen):